

Dilluns 9 de durant l'any

Text de l'Evangeli (Mc 12,1-12): En aquell temps, Jesús es posà a parlar-los en paràboles: «Un home va plantar una vinya, la va envoltar d'una tanca, hi va excavar un cup i va construir-hi una torre de guàrdia. Després la va arrendar a uns vinyaters i se'n va anar lluny.

»Quan va ser el temps, envià un servent als vinyaters per rebre'n la part que li corresponia dels fruits de la vinya; però ells el van agafar, el van apallissar i el van despatxar amb les mans buides. Novament els envià un altre servent; a aquest li van obrir el cap i el van ultratjar. Els en va enviar encara un altre, i el van matar; i així feren amb molts altres: a uns els apallissaven, a d'altres els mataven. Tenia encara el seu fill estimat, i els l'envià en darrer lloc, tot dient-se: ‘Al meu fill, el respectaran’. Però aquells vinyaters es digueren entre ells: ‘Aquest és l'hereu: vinga, matem-lo i l'heretat serà nostra!’. L'agafaren, doncs, el van matar i el van llençar fora de la vinya.

»Què farà l'amo de la vinya? Vindrà, farà morir aquells vinyaters i donarà la vinya a uns altres. ¿No heu llegit allò que diu l'Escriptura: ‘La pedra rebutjada pels constructors, ara és la pedra principal. És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen’?».

Els van comprendre que Jesús amb aquella paràbola es referia a ells, i volien agafar-lo, però van tenir por de la gent. Llavors el van deixar estar i se n'anaren.

«Envià un servent als vinyaters per rebre'n la part que li corresponia dels fruits de la

Avui, el Senyor ens convida a passejar per la seva vinya: «Un home va plantar una vinya (...) la va arrendar a uns vinyaters» (Mc 12,1). Tots som arrendataris d'aquesta vinya. La vinya és el nostre propi esperit, l'Església i el món sencer. Déu vol fruits de nosaltres. Primer, la nostra santedat personal; després, un constant apostolat entre els nostres amics, als quals el nostre exemple i la nostra paraula els animi a apropar-se cada dia més al Crist; finalment, el món, que es convertirà en un millor lloc per a viure, si santifiquem el nostre treball professional, les nostres relacions socials i el nostre deure envers el bé comú.

Quina classe d'arrendataris som? Dels qui treballen dur, o dels qui s'irriten quan l'amo envia els seus servents a cobrar-nos el lloguer? Podem oposar-nos als qui tenen la responsabilitat d'ajudar-nos a proporcionar els fruits que Déu espera de nosaltres. Podem posar objeccions als ensenyaments de la Santa Mare Església i del Papa, dels bisbes, o potser, més modestament, dels nostres pares, del nostre director espiritual, o d'aquell bon amic que està intentant ajudar-nos. Podem, fins i tot, esdevenir agressius, i provar de ferir-los o, fins “matar-los” mitjançant la nostra crítica i comentaris negatius. Hauríem d'examinar-nos a nosaltres mateixos sobre els motius reals d'aquesta positura. Potser necessitem una coneixença més profunda de la nostra fe; potser hem d'aprendre a conèixer-nos millor, a efectuar un millor examen de consciència, per tal de poder descobrir les raons per les que no volem produir fruits.

Demaneu a la Nostra Mare Maria el seu ajut per a poder treballar amb amor, sota el guiatge del Papa. Tots podem ser “bons pastors” i “pescadors” d'homes. «Aleshores, anem i demanem al Senyor que ens ajudi a portar fruit, un fruit que romangui. Només així aquesta vall de llàgrimes es transformarà en un jardí de Déu» (Benet XVI). Nosaltres podríem apropar a Jesucrist el nostre esperit, el dels nostres amics, o el del món sencer, només que llegíssim i meditéssim els ensenyaments del Sant Pare i provéssim de posar-los en pràctica.